

KATALIKAS.

Sanvaitinis Laikrasztis paszvenstas reikalams Lietuvių-Katalikų Amerikoje.

No 19

CHICAGO ILL. 10 d. Gegužis (May) 1900 m.

Metas II.

Sanvaitinis kalendorius.

GEGUŽIS (MAY) 1900 M.

- 10 K. Izidoriaus artojo.
- 11 P. Mamerto vyskupo.
- 12 S. Pankraco.
- 13 N. Servaco.
- 14 P. Bonifacio vyskupo.
- 15 U. Jozefo kank. su 3 dukta.
- 16 S. Jono Nepomuko, Ubaldo.

Socialistai lygus masonams.

Pastarame laike tarp Lietuvių Sziaraineje Amerikoje apsigyvenusių keistas ir neegzistinas platinimas socialistiskų idėjų apsiereiskė. Sziupai ir kiti tautos izsgamos neįveikdami atvirai įskėpiti tarp mūsų brolių dėvystės, griebs prie kitokių inagių, stengdamies Lietuvius paversti į galvius. Matydami, jog Lietuvis nėra linkęs prie iszsidėjimo Dievo, pakisza jiems pasaldintus nuodus paveiksle socializmo, kurs, je įkalba žmonėms, esąs darbininkų izsganymui, jog netuszzius žodžius vartojame, privesime paveizdan vieną izdaugybės rasztų, kuriuos tankei apturime nuo Lietuvių geros valios, su uzklausimais ar socializmas yra naudingas, ar nenaudingas.

Vienas laiszkas Lietuvis jieszkanczio teisybės teip skamba:

Spring Valley, Ill.

Balandžio 7 d. 1900.

Mano mielas „Kataliko“ Redytojau: norecziau asz jusų paklausti apie socialistus; kokia yra jų uzduotis, ar ant gero, ar ant blogo, o tai delto klausiu, kad jie su tokiu greitumu dabar prasidėjo platinies Spring Valley, jog bemažoko į trumpą laiką visi žmonės prie jų prigulės, nesakant apie tuos, kurie be Dievo gyvena, ir geri žmonės emė į jų partiją rasyties. Ant jų prakalbų, rodos, kaip ir nėra noko szlektu (negero), bet juities iszeina ant naudos darbininkų, bet ar nesislepia tikt kas tame, kurs paskui gali pasirodyti it įla isz maiszo isziysti, pagal jų kalbos socializmas yra tai pirmasis žingsnis del izstraukimo žmogaus darbininko isz nasrų kapitalizmo. . . . . teip maždaug skamba prasto žmogaus darbininko rasztas apie socializma; teip tai mūsų geradėję, kurie norėtu savę uzvadinti tautos žibureis nori žmonės atvesti ant nedorybės kelio. Pirmų pirmiausei, idant atsiekti raszomojo straipsnio tikslą „Socialistai lygus masonams“ turime paaiszkinti, nors mūsų žmonės iszgirdę žodį masonas, frankmasonas, parmazonas etc. žino, jog tai reizszkia biuru žmogų, turintį su nelabuųjų susineszima, stacezi sakant, juk tai piktai dvasai parsidavusis, tecziaus nemez atsiranda ir tokių, ką norėtu ginczyti, jog masonai tai dievoti žmonės, pagaliau buk nepriemai į savo sektą bedievių, todėl tą visą apsvarszcius, stengsemes szitate straipsnyje visiems atidaryti akis, neturėdami vienog sziam žygiui aizskesnių žinių, semiamė žinias isz naujė pasirodžiusio žurnalo „Zinyczia“, kur teip yra apraszomi socialistai ir masonai:

„Socialistai sandarei vienijasi su masonais ir abidvi sekti vienokį turį pažimėtą mierį, tai yra gaiszint viską, kas yra szvento ir nuo Dievo paeina, o platinti ant žemes pragaro karalystę, kurios valdonas yra velnias (nelabasis). Atvirtes isz masonų francuzas Dominikas Margiottas, apraszdamas jų pragarines apeigas savo rasztuose (Le Palladisme culte de Satan Lucifer) pažimėjo ir szitnos žodžius vartojamus prie suseneszimo su jų garbinamu pragaro valdovu: Sursum corda ad te unum et trinum Lucifer Satana Aleppe, Tibi animam dedi et do, ut (me mihi) adjuves in saecula saeculorum. Amen. Exaudi meo, orationem filii tui, qui vivit sub patestate tua per pacta conventa, et mitte mihi statim daemone meum Befatu. Amen. Adveniat regnum tuum, Lucifer, rex regum et imperator coeli, terrae et maris et omnium animalium, qui vivunt in illis. Mitte illico Befabue et ad adjuvandum me festina: Sic te obscuro cum virga virtutis. Amen. Lietuviszkai maždaug szep: Augsztyt szirdis prie tavęs vieno ir trejopo, Lucipere szetone Aleppe, Tau duszią atidaviau ir atiduodu, idant mane gelbėtum par amžių amžius. Amen. Iszsklausyk, szetone, savo snumas maldos, kurs gyvena po tavo galybe par padarytą sutartį, ir atsizsk man tuojaus mano demoną (nelabą, bėsa, kipszą etc.) Befatu. Amen. Atek karalystė tavo, Liuciferiau, karaliau ant karalių ir imperatorių dangaus, žemes ir marių ir visų ten gyvuojančių. Atsizsk isz ten Befabue ir pasiskubink ant pagalbejimo: Teip tavęs maldauju su dorybės rykszte. Amen.

rando, o mokytojus partikrinti, kad randas didesnę mokėsiems algą. Mokytojus ir mokytojas parsijemusius katalikiskzais jausmais priverst, kad nuo priederinių atsizsakytu. Bet mažai isz to viso bus naudos, sulyg kol lupos kunigijos bus atsviros. Norint geidžiamą mierį atsiekti, neg oficializskai bus priversti tylieti, reikia kunigus priesz žmonės dergti (peikti), vadinant juos prigavikais, garsinanecziais dorybes, kurių patįs neturi, arba dykadoniais, mintanczeis izdu nezismananczios visuomenės (t. y. jog kunigai noko gero nedirba, o vargdieni žmonės turi juos maitinti).

(Toliaus bus).

Isz Lietuvos.

Isz Vilniaus.

(Czinovnikai po sudu). Visi labai gerai žinome, kad mūsų ezinovnikai tik tam daugiausiai ir siuncziasi į Lietuvą, kad apsiplėszt kyszių, prisipirkt pusdykiai dvarų pas mus ir laimingai lėbaut ir iki galui savo netikusio gyvenimo. Jei atsiranda koksai maskolių ezinovnikas, kuris kyszių neima, tai visus neizspasakytį dyvai ima, ir tokį tankiausiai visi per kvailą laiką. Bet žmonių gyvenime yra daug priesztaravimų. Sztai viens toksai priesztaravimas neseniai (pabaigoje Vasario mėnesio 1900 m.) sugadino karijerą dvim Vilniaus ezinovnikams: buvusiam miesto policmeisteriui valstijos dumeziui, kavalieriui orderių, Rajevskiu ir jo pagalbininkui buvusiam miesto brandmeisteriui Becku. Tuodu vyru eidamu pedomis savo vyresnyū ir įjausdamu gerai, kad „rankos duotos Dievo, kysziams imti“ — „emė“ kur tik prigriebdamu. Kiek ir nuo ko juodu prisimė iszviso, niekas nezino, bet į virszų izsplaukė mažmoziai lupimai po keletą rublių nuo vežėj. Tai yra žmonės neturintgi ir nuo jų negali daug paimti, užtatai ir emė tudu ponu nuo jų tik po 2 iki 12 rublių. O jei katras vežėjas negalėjo atsipirkt, tai tą kyszdavę ant kelių dienų į koza. P. Eduardas Beck net teisinio priesz sudą, kad jisai tiems vežėjams labai gerai darydavę, nės galėjęs nuo jų atimti tiesz vazioti pasazierius, ale jis to nedarydavę, tik pinigus nuo jų imdavę ir į koza kyszdavę. — „Na kas vežėjui geriaus: ar nustoti udirbario, ar koze dvejētą dienų pasėdēt? — klausė p. Beck sudu.

Rajevskis-gi vel pasizsazukė ant savo ausztų pažinczių su buvusiu Kauno gubernatorium Klingenbergu ir su buvusiu Vilniaus gubernatorium Grevenitzu. Aniems ponams vieszpataujant, pagal Rajevskio, ant tokių niekniekių, kaip paimimas kelių rublių, visai nezūreća. Byla-gi dabartinė iszszauka visai bereikalinga per nesuszpratimą buvusio gubernatoriaus Freze: kad jisai buvę geriaus pažinęs reikalus, tai gal būtų nepakėles tokios bylos.

Advokatai, kai taip priprasta, kiek galėdami teisinio savo klientus. Akyviausiai kalbejo

Rajevskio apginejas advokata Kaminskas, kuris pripazindamas, kad visi „ima“, praszė sudo nebaust už tokį visų grieką ir Rajevskio, bet jei „Kas yra be grieko, tegul pirmutinis metą į jį akmeniu!“ — užbaigė kalbą p. Kaminskas nevisai vietoje privedamas žodžius Jezaus Kristaus.

Sudas vienok, matyt, nenoredamas prie tokių griekų prisapazinti, nubaudė Rajevkį ir Beką ant 21 metų į Tomsko guberniją. G.

(Isz Uk.)

Isz Petropilės.

Lietuviams geriaus klojas. Pernai rasziau į „T. Sargą“ apie pirmąjį lietuviszką pamokslą Petropylės arcivykskupo bažnyczioje; szimet turiu praneszt skaitytojams „T. S.“ kad per isztisus metus isztikro buvo sakoti Katedroje lietuviszki pamokslai, už ką siuncziamė szirdingą aczių garbin-giems mūsų kunigėliams, kurie aukavo tą szventą darbą. Teipo-gi per „Tėvynės Sargą“ dekavojame lietuviszkiems Katedros giedoriams. Įjėjęs į Petropylės Katedrą, jauties savo netikusio gyvenimo. Szmogus, kaip Lietuvoje. Szadu ant szirdies, kad į ausis atsimusza aidas priprastų lietuviszkų giesmių. Nė vienas isz dziaugsmo nēt apszverkia. Isz gieborių atsizymi: p. p. J. Vaitkeviczė, Pr. Vyzintas, J. Strazdas, A. Kazelskis, tris broliai Juszkai ir kiti, kurių negalėju dasiklausti; isz moterų: p. p. Ona Guskalė, A. Dabkeviczenė, E. Kringelienė, Ona Giedraitalė, Ona Lapėnalė, Ona Mickevicziutė, Marija Strazdas ir kitos. Szimta kartų acziu jums, brangus giedoriai lietuviszkų giesmių, už juszis pasizsventimą, nes per isztisus metus nestokavo giesmininkų; ne teip kaip antai — lenkams: vieną dieną gieda, o antrą — ir nebėra kam giedoti. Meldziame ir toliaus garbinti V. Dieva puikiais savo balsais. Gink, Dieve, nekeltė savo tarpė vaidų, kaip tai atsitinka terp motriszkųjų. Szaliu uzvydejimas! Kad ateina, duokime, nauja giesmininkų su geresniu balsu, tai jau kitos sako: manęs eze nebrevia! Teip neizspuola daryti geroms katalikėms, visos jog ant garbės Augszciausiamjam giedate, o grazius — geriaus. — Metams sukakus, kaip prasidėjo lietuviszki pamokslai, lietuviai užpirkto ekzekvijias, vienas už duszes, kitas — dekatingas. 22 d. Spalių mėn. K. Kafalkas buvo iszpuostas kvietkomis; Miszes laikė sa asistentciją; „Libera“ — teipogi: dzjkonas su kryziumi, akolitai; visi žmonės turėjo rankosę uždegtas vazskines zvakes. Po „Libera“ lietuviai uzgiedojo: „O diena ana rusti, diena paszkucziausi“. Antros Miszos szv. buvo sukaktuvių dienoge. Miszas prisireikė laikyti kunigui — lenkui, kurs delto po Miszių prabilo lenkiskzai, lietuviszkai nemokėdamas, ale maloniai ir lietuvisz iszszgustino akysę lenkų. Nurodė, jog lietuviai paskiausiai paliko katalikais, o zinoma, jog motyna (Bažnyczia) jaunuosius vaikus visuomet labjaus myli.

23 d. Spalių m. Lietuviszka Labdaringa Draugystė kelė

vakara. Buvo perstatyta katedrija: „Abejotina Ypata“ isz lenkiskzo. Aktoriai savo roles atliko labai gerai, bet žmonėms komedija nepatiko; vakaras buvo del darbininkų, o komedija — poniszka — pelno buvo per 40 rub.

13 d. Lapkriczio kelė vakara Petropylės lietuviai — studentai. Prekės bilotams buvo gan brangios; publika budentams 500 rubl. Visų pininkų surinkta 1100 rubl.; isz tos sumos iszleista ant uzlaikymo vakaro 600 rubl. Dziaugiamės isz to pasisekimo mūsų studentų; podraug vienok troksztame, kad ta mūsų izrinkta jaunumenė butinai susitaikntu su komitetu Lietuviszkos Labdarystės. Viena, negražu mum lietuviams pasirodyti akysę svetimauczių vadininkais; antra, bendromis spēkomis daug pelningiaus atlikime lietuviszkus vakarus ir aprupinsime savo bendrus reikalus. Priverczia mus susitaikinti ir ta aplinkybė, kad lenkai stengiasi pasinaudoti isz mūsų susivaidimų ir nesutikimū kilusių. Lenkai, kaip girdečis po Petropyle, nor patraukti mūsų atsiskyrusius studentus prie lenkiskzos labodrugystės, sujungti kietai su jaja; nori padaryti isz mūsų studentų tik szaką lenkiskzos draugystės ir daugiaus nieko. Zinoma, jei tos paskalos neizmisliotos, tai nėra ko mums be vaidautis ir tik tvircziaus į kunpetą reik jungties su savo broliais lietuviams Labdaringos Draugystės. X. X.

Isz „T. S.“

Medziaga vyskupo Valanciaus biografijai.

Motiejus kaipo Zemaiczių Vyskupas.

Pirmieji zingsniai.

Spalių mėnesyje 1849 m. Rektorius Varnių seminarijos kun. Motiejus Valanciauskis, Teologijos Daktaras, apturėjo žinią, jog 16 dieną Rugsėjo mėnesio Neapolio priemiestyje, vadinamame Porticzi, kataliskzuošė rumuošė tapo Popieziaus Pjuso IX prekonizuotus Zemaiczių Vyskupu. Bullos-gi buvo į Petropyle atsizstos 31 d. Gruodzio mėn. tų paczių 1849 m. Kandidatū į vyskupus bepalko tadą mistilyti apie iszszventimimą. 1850 m. Sausio 14 d. Szviesiausis Ciecorius Mikalojus I iszleidi sekantį Paliepimą: „Rektoriui Telszių Seminarijos Motiejui Valanciauskiui maloningiausiai paliepiame buti Vyskupu Telszių Vyskupijos.“ Į keles dienas vėliaus Nominatas Vyskupas Valanciauskis apturėjo paliepimą vyktyti į sostapyę priimtų szventimo, kur draug su pralotu Pranciszkom Krzyzanaskiu ir iszszvaziavo 15 d. Vasario mėn.; Petropyle pasiekė 19 d. to paties mėnesio, kur, atlikęs vizitus ir paprastus formalizskumus, pradėjo ruoszties prie prijemimo, kurs ir buvo jam suteiktas 24 Vasario mėn. dienoge szv. Motiejus Apaształo. Konsekratorium buvo Metropolitai ir Magyliavos Arcivykskupas Jomylista Dmochowskis, asistentais Jomylista Ignacas Holovinskis, Karistijos Vyskupas, Metropolitos pagalbininkas ir atentis įpėdinis, teipo-gi Vys-

kupas Vaclovas Zylinskis, ty-cziomis ant tų apegių pakvietas. Po Konsekracijai buvo pietus pas tik ką iszszventusį Dvasiszkoje Akademijoje, už stalo sėdo 50 ypatų. Paskui isz eilios buvo pietūs, parėdyti Jomylistos Holovinskio, Arcivykskupo, Vilniaus praloto Fijalkauskio. Magyliavos praloto Kossokauskio ir Zemaczių konauininko Andrijaus Dabszeviczės.

Szviesiausis Ponas dovanajo Vyskupu Valanciauskiui 1000 rublių, briliantų ziedą, vertą 823 rub., Mitrą ir Pastoralą. 3 d. Kovo mėn. naujas Vyskupas apturėjo oficializską žinią, jog Jomylista Ciesorius suteikia jam ypatiszką audijenciją, kuriai paskiria 5 d. Kovo. Atėjus tadą tai dienai, minėtasis Vyskupas ir nuvaziavo į Zieminius Ciecorius Rumsus. Per visus pakajus lydėjo jį vietini tarnai, kol neįvedė į atskirą gabinetą, kam buvo pats vienas Monarcha. Cze Szviesiausias Ponas, paduodamas ranką, tarė maskolizskai:

— Kame jus pirmą sykį regejau?

Vyskupas atsakė: — 1844 m. turėjo laimę, buvau perstatytas Jusų Ciesoriuskai Didybei Dvasiszkoje Akademijoje, kaip profesorius; vėliaus buvau Rektorius Varnių Seminarijos; tuotarpu isz mylistos Jusų Ciesoriszkos Didybes esu Vyskupas, už ką nužemintai dekavojau.

— To nereikia! tarė Ciesorius: Mums patinka, jog radome žmones, kuriais gal pasikliauti. Ar ilgai buvai Akademijoje?

— Penkerius metus, Szviesiausias Pone! — Atsakė Vyskupas.

— Krasztas, kur gyvenai, — toliaus tarė Ciesorius: datiria dau pikto isz priezasties kaimynystės su svetimą vieszpatystę. Paslaptinai einantįs už rubeziaus nekartą yra korolajam, nustoja gyvastes ir nelagingais daro visą giminę.

— Tikrai, atsakė Vyskupas: ir isz doriszko atzvilgio daug pikto isz to iszeina, nes sugauti, norėdam iszsisukti nuo užpelnutos karonės, kimba prie visokių suktybių, melagystės ir netikrų prisiegu.

— Jai isz doriszko atzvilgio, atrėmė Ciesorius: man bet labiausiai tas rupi, kad į mano vieszpatystes neįszvertų svetimauczių dvasia; todėl pavėdu Vyskupu, idant jis savo įtekme suturėti tankavimą mūsų pavaldinių į Prusus.

— Rupinsiuos, Szviesiausias Pone! — Tarė vyskupas.

— Kokia yra Zemaitijos dvasia dabartiniame laike? — Toliaus paklausė Ciesorius: — 1831 m. tas krasztas Mums nusidėjo.

— Teisybė, szviesiausias Pone! — Atsakė vyskupas: Ale Zemaitija nekuomet butu to nepadariusi, kad ne maisztai, Lenkijoje pakelti. Mūsų obivateliai, daugiausiai vokiecziai pasekė paskui lenkus. Ir nors tas man nepriguli, vienok galiiu patvirtinti ir tvirtinu, jog daugiaus to nebeopardarys, negut jeitu svetima galybė ir palieptu gyventojams grobties už ginklų.

Toliaus bus.

